

*Ezt a könyvet azoknak ajánlom, akik mernek nagyot álmodni.
Mert az álom soha nem érhet véget!
Mindegy hány éves vagy, bízz magadban!
Hiszen az a legfontosabb!*

Apró csodák

Apró csodák élnek emberek szívében,
Melyek nap mint nap új életre kelnek.
Hiszen ez ad reményt, ez ad hitet,
Hogy az ember még jobb is lehet.

Apró csodák mik minket körülvesznek,
Nem más, mint szeretetet adni s kapni.
Mert ezek az apró csodák
Minket embereket nap mint nap meglepnek.

Ezer örömet érnek, csillogó szemekbe,
Gyermeki kacajok dallamos éneke.
Követők s követettek, kik körülvesznek,
Mosollyal köszöntenek minden egyes lelket.

Csillagok

Csillagok közt lépkedve,
Világokat átszelve, éljük életünk.
Harcolunk a sötét ellen,
S győzünk a fény erejével.

Messzi csillag a mi hazánk,
Boldogságunk ott vár reánk.
Ahol szüleink élnek, s halnak,
Ódon hangulatú házak állnak.

Kopár erdők, füves síkságok,
Hóval fedte végtelen mezők.
Ez a valóság s nem a képzelet,
Mert a mi otthonunk a titkok rejteke.

Egérke vidám élete

Kis egérke sétál át a szobán,
A sok gyámoltalan meg nézi bután,
Hogy merre mehet, mit rághat meg,
Az ágyon ülve ezen mereng.

Kis egérke táncot jár,
Mert a macska csak bámul bugyután.
Mit csinálsz Te szerencsétlen?
Ki fél tőled ily szerényen?

Kapod a sok finom falatot,
ha nem kell, inkább otthagyd.
Az embered meg azt várja,
Hogy a dolgod végezd el már ma.

A macska csak nem mozdul,
Az egérke meg röhög gonoszul.
De jó is itt az élet, s az étel!
Csapdából csak a finom falatot
Lopja ki cseles eszével.

Élet

Álmom nem csupán az,
Hogy éljek és csak meséljek.
Hanem, hogy emléket állítsak
Egy rég elfelejtett mesének.

Mely azt mondja, sőt suttogja,
Hogy az élet csoda szép.
Körül vesz minket minden,
Mi törött, és ép, de ezért szép.

Hiszen az élet nem könnyű,
Sokszor torz tükör, mely megütköző.
Mégis messze száll a gondolat,
Elkap egy vágy, s örökre megragad.

Az élet néha tovaszáll,
S bús magányba ejt.
Mégis kell egy mosoly,
S mosoly mellé egy könnycsepp.

Az élet sokszor veszteség,
Ki győztes, tovább lép.
Az élet sosem meseszerű,
mégis így gyönyörű.

Emlékek

Régi jegyzetfüzet nyitva az asztalon,
És én csak bambán bámulom.
Látom a betűket, s olvasom a szavakat,
Ki ezt írta, belőle már csak ennyi maradt.

Sajog a szívem, hiszen úgy hiányzik régen,
Ki innen már elköltözött olyan rég!
Csak egy füzet s fénykép mi maradt,
S az emlékek mosolya mely megfakult.

Minden már csak egy szép emlék,
Ahogy az érintetlen vadvirágos táj.
Hiszen a virágok porba hullanak.
S emlékek megfakulva várják.

Hogy kisgyermek álmában
Új életre kelve táncukat, lejtve,
Együtt legyen a család,
Hogy a kisgyermek újabb álmát lássák.